KATE
BUSH

Marcel Rijs

KATE BUSH

De schijnwerper op haar songs

NOORDBOEK

© 2026 Marcel Rijs | uitgeverij Noordboek

Omslagontwerp: Mijke Wondergem
Boekverzorging: Elgraphic

ISBN 978 94 6471 535 4
NUR 661

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Noordboek, Hellingbaas 1, 8401 JH Gorredijk, Nederland – info@noordboek.nl. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

De uitgeverij heeft ernaar gestreefd alle copyrights van de in deze uitgave opgenomen illustraties te achterhalen. Aan hen die desondanks menen alsnog rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht contact op te nemen met uitgeverij Noordboek.

Noordb oek is onderdeel van
20 leafdesdichten en in liet fan wanhoop bv

www.noordboek.nl

'Of je hebt begrepen wat de kunstenaar voelde, is in principe irrelevant. Het gaat erom hoe het jóu laat voelen.'

– KATE BUSH

(Dorian Lynskey, 'The Mystery Dance'. *The Word*, december 2011)

Inleiding

Over Kate Bush zijn sinds het begin van haar carrière al tientallen boeken geschreven. De Britse zangeres met de opvallende stem en de fantasierijke songs fascineerde schrijvers in heel Europa. Er werden pogingen ondernomen om haar leven in kaart te brengen en om te omschrijven hoe haar albums tot stand kwamen. Ze werd daarbij regelmatig omschreven als 'mysterieus', 'geheimzinnig', 'spiritueel' en 'teruggetrokken'; kwalificaties waar ze zelf allerminst gelukkig mee was.

Tijdschriften en kranten lieten zich evenmin onbetuigd. Bij elk nieuw album werden dezelfde vragen gesteld. Waarom was Kate Bush zo lang uit het zicht gebleven? Wat had ervoor gezorgd dat ze toch weer nieuwe muziek had uitgebracht? En wanneer zou ze weer eens live gaan optreden?

Haar muziek vergezelt me al sinds mijn vroegste jeugd. Via Toppop en Music Box, internet, en talloze platen en cd's heb ik haar songs tot me genomen. Ik herinner me een vakantie in Londen in de week dat *The Sensual World* uitkwam, toen 'Heads We're Dancing' door de Virgin Megastore schalde. Of het herhaaldelijk bellen naar de Hitlijn (020-214161) in de zomer van 1985 om de nieuwe single 'Running Up That Hill' te horen. Ik maakte in 2014 de website Kate Bush Encyclopedia (www.katebushencyclopedia.com) om me te kunnen verdiepen in de achtergronden bij die fascinerende muziek. Later dat jaar bezocht ik het memorabele concert *Before the Dawn* in Londen – een gebeurtenis waarvan ik nooit had gedacht dat ik die nog eens mee zou maken, en een absoluut hoogtepunt; niet alleen voor mij maar voor iedereen die daar aanwezig was.

Ik heb me afgevraagd wat dit boek over Kate Bush zou kunnen toevoegen aan alles wat er al over haar geschreven is. Het meest eenvoudige antwoord is natuurlijk dat dit het eerste oorspronkelijk Nederlandstalige boek over Kate Bush is. Boeken over haar in het Engels, Duits, Frans en Spaans zijn er al. Daarnaast, en wat mij betreft belangrijker, is dat ik in dit boek probeer weg te blijven van de aloude clichés. Zoals ze zelf herhaaldelijk heeft aangegeven, is Kate geen merkwaardige kluizenaar die haar leven slijt in afzondering. Net als andere Britse vrouwen heeft ze vrienden, kennissen en bestiert ze een huishouden. Soms gaat ze op vakantie en ze tuiniert graag. Ze beschouwt haar artistieke werk als iets waarvan we kennis mogen nemen, maar dat houdt voor haar niet in dat ze zich verplicht voelt om het leven van een showbizzster te leiden. Soms verdween ze inderdaad een tijd uit het zicht. Niet vanwege vreemde fobieën, of kluizenaarsneigingen, maar om even een normaal leven te kunnen leiden.

Wat écht belangrijk is, is de muziek. Aan de hand van citaten van Kate, en de mensen die met haar samenwerkten, uit honderden verschillende publicaties krijg je in dit boek zoveel mogelijk achtergrondinformatie bij al haar liedjes. Aan het eind van het boek is een hoofdstuk opgenomen over de invloed die Kate had op talloze mensen: komieken, artiesten, schrijvers. Daarmee wordt duidelijk dat ze heel veel mensen inspireerde, zoals ze ook mij inspireerde tot het schrijven van dit boek.

Marcel Rijs
augustus 2026

HOOFDSTUK 1:

Cathy

Robert John Bush (geboren op 4 april 1920) en Hannah Daly (geboren op 20 juni 1918) trouwden begin 1943. Hannah was afkomstig uit een Ierse familie en werkte toen ze Robert ontmoette als verpleegkundige in Engeland. Hij was arts in het ziekenhuis waar ze werkte.

In 1944 werd hun eerste kind geboren, John Carder, later ook bekend als Jay. Op 9 december 1952 volgde Patrick, later Paddy genoemd, en op 30 juli 1958 zag Catherine Bush het levenslicht in het Bexley Maternity Hospital in Zuidoost-Londen. In haar jeugd werd ze Cathy genoemd, later zou ze bekend worden als Kate Bush.

Het gezin woonde in East Wickham Farm, een huis dat een schoolvriend van Kate beschreef als 'heel erg hout-achtig met te veel kamers'. Kort nadat ze naar school ging, vertrok het gezin voor enige tijd naar Australië en Nieuw-Zeeland om familie van haar moeder te bezoeken. Over die periode zijn niet veel details bekend; Kate vertelde er één keer over in een interview.

> **Kate: 'Ik vond naar school gaan best spannend, en vond het leuk om een uniform te dragen. Het was een kloosterschool, dus de lerares-sen waren nonnen. Ik heb ongeveer zes maanden school gemist om-dat ik met mijn ouders naar Australië ging. Ik was toen pas vijf of zes. Ik zag er een kangoeroe, en dat was echt prachtig. En mijn broer liep recht op een emoe af. Dat dier schrok enorm. Mijn sterkste her-inneringen zijn die aan de reis over zee – ik was zeeziek op de heen-en kreeg mazelen op de terugreis.'[1]**

East Wickham Farm was geen werkende boerderij meer toen de familie erheen verhuisde, maar er was wel een rozentuin, een eendenvijver die ze ombouwden tot zwembad, een washuis en een schuur. Dat laatste gebouw werd later Bush's opnamestudio.

De kinderen Bush ontwikkelden elk hun eigen talenten. Jay werd in de late jaren zestig bekend als dichter. Hij publiceerde in 1970 de bundel *The Creation Edda* en leverde ook bijdragen voor het tijdschrift *Poetry Review*.

John legde een collectie instrumenten aan, waaronder vele uit het buitenland. Toen Kate ongeveer acht was, maakte John regelmatig foto's van haar in allerlei kledingstukken die hij had gekocht op rommelmarkten en dergelijke. Die kleding was vaak vele maten te groot, maar dat maakte hen niet uit: deze omvangrijke serie foto's kreeg later een plek in het in 1986 uitgebrachte boek *Cathy*, dat werd herdrukt in 2014.

John: 'Ik was begin twintig, en zij zes of zeven. Vanwege ons leeftijdsverschil heb ik me altijd erg vaderlijk opgesteld ten opzichte van mijn kleine zusje. Het was midden jaren zestig, en ik liep stage om advocaat te worden, maar ik was meer geïnteresseerd in volksmuziek en fotografie. Tijdens mijn lunchpauze neusde ik rond in tweedehands boekwinkels in West End, op zoek naar kinderboeken die door prerafaëlieten waren geïllustreerd. Ik wilde foto's maken die op die illustraties leken, en Kate was zo vriendelijk om te fungeren als model. Ik kleedde haar aan in kledij die ik op rommelmarkten had gekocht of die van mijn moeder was geweest. Het was een poging om haar er meer prerafaëlitisch uit te laten zien.'[2]

Kates vader oefende urenlang op de piano en speelde werken van Chopin, Beethoven en Schubert. Hij probeerde zelfs om succesvol te worden met muziek, maar dat leidde tot niets, waardoor hij uiteindelijk koos voor een carrière als arts.

Kate werd dus in gezinsverband beïnvloed op muziekgebied, maar ook op andere manieren. In een interview, vele jaren later, gaf ze aan dat ze 'Little Red Rooster' van The Rolling Stones op de radio hoorde toen ze vijf jaar oud was, en dat maakte indruk op haar omdat het zo anders klonk dan andere liedjes.

Kate: 'Ik hoorde het in de auto en ik vond het fascinerend. Voor het eerst hoorde ik een zanger daadwerkelijk vals zingen, en dat bedoel ik niet negatief. Wat ik, denk ik, wil aangeven is dat de plaat enorm onconventioneel klonk, en ik had nog nooit iemand op deze wijze horen zingen. Het was echt een fantastisch geluid – het feit dat iemand niet helemaal zuiver zong en daardoor een heel andere emo-

tie opriep. Overigens denk ik dat ik me pas rond het eind van de jaren zestig, via mijn broers, bewust werd van popmuziek. Ik vond het geweldig.'[3]

Haar broers draaiden albums van King Crimson, Pink Floyd, Bob Dylan en natuurlijk The Beatles en The Rolling Stones. Zelf kocht ze singles van T-Rex en Dave Edmunds. Een van haar favoriete singles was 'They're Coming To Take Me Away, Ha-Haa' van Napoleon XIV, een vrolijk onzinlied dat het in 1966 tot nummer 4 in de Engelse hitparade bracht (In Nederland bereikte de single nummer 14 in de Top 40). In 1970 kocht Kate het album *Bridge Over Troubled Water* van Simon & Garfunkel en een jaar later *Madman Across the Water* van Elton John. Op 3 juli 1973 bezocht ze een concert van David Bowie – toevallig zijn laatste optreden als Ziggy Stardust.

In september 1969 ging Kate naar de middelbare school: de St. Joseph's Convent Grammar School in Abbey Wood. De school stond goed bekend. De meerderheid van de leerlingen stroomde door naar de universiteit; ook de meeste vriendinnen van Kate.

Kate: 'Het was een kloosterschool, en dus erg religieus van aard. Ik begon al heel vroeg ideeën over God te ontwikkelen. Ik weet nog dat ik tegen mijn vader zei dat God misschien een cirkel was omdat me was verteld dat hij nooit begon en nooit eindigde. En dat laatste was voor mij een cirkel. Veel van het katholicisme zit nog altijd dieper in me dan ik me bewust ben. Maar ik volg die religie helemaal niet.'[4]

Tot het curriculum behoorden uitstapjes naar tenniswedstrijden op Wimbledon, bezoeken aan musea en verschillende naschoolse activiteiten. Eén daarvan was tijdens Kates eerste jaar op deze school de opvoering van de opera *Noye's Fludde* van Benjamin Britten, waarin zij de rol van een muis speelde. In het derde jaar deed ze mee aan een opvoering van *Amahl and the Night Visitors* van Gian Carlo Menotti. Overigens vond Kate school niet echt een stimulerende omgeving.

Kate: 'Ik vond het erg frustrerend om behandeld te worden als een kind, terwijl ik niet dacht als een kind. Vanaf mijn tiende voelde ik me oud. Ik werd erg verlegen op school. Dat beklemde me. Ik werd niet echt gepest, maar er waren wel mensen die het me erg moeilijk maakten. Ik was erg dun en jonger dan de meesten in mijn klas, dus

ik was een beetje het kleinste van het stel. Ik kreeg wel eens een klap, maar nooit echt heftig. En ik vocht nooit terug.'[5]

In haar jaren op de middelbare school werkte ze ook aan haar grote passie in die tijd: poëzie. In december 1969 verscheen voor het eerst een gedicht van haar, 'Crucifixion' genaamd, in het schoolmagazine. In de twee jaren daarna werden in dat blad ook haar gedichten 'I have seen him', 'Call Me', 'Death', 'You', 'Blind Joe Death' en 'Epitaph For A Rodent' gepubliceerd. Dit was best wel bijzonder omdat voor elke editie van het magazine meer bijdragen werden ingestuurd dan er geplaatst konden worden. Dit geeft aan dat Kates talent werd onderkend.

Kate: 'Toen ik op school zat [was poëzie] helemaal mijn ding. Maar toen raakte ik geïnteresseerd in muziek en dat was veel spannender.'[6]

Kate volgde enige tijd vioolles bij een privélerares. Dit instrument kon haar niet echt bekoren, maar het was vanuit school verplicht om het te leren spelen. Ze oefende braaf haar lessen, maar besteedde er nooit een minuut langer aan dan strikt noodzakelijk was. Haar interesse in muziek werd pas echt gewekt toen haar vader haar de piano demonstreerde.

Kate: 'Ik ontdekte muziek pas echt toen mijn vader me meenam naar de piano en me de C-toonladder liet zien. Ik kon niet geloven dat het zo werkte, dat het zo logisch was. Dat er daadwerkelijk een plan achter het klavier zat dat zo makkelijk te zien was. Het was alsof je met één vinger de noten aanraakte en vervolgens de melodie zong. Zo begon ik geleidelijk aan akkoorden te begrijpen, en toen ik die eenmaal onder de knie had, was het helemaal raak. Dat was het meest opwindende moment in mijn leven.'[7]

Zodra het kon, verruilde ze de viool voor de piano. Kate oefende in een bijgebouw – ooit een Victoriaanse wasplaats – van haar ouderlijk huis. Daarin stond een oud kerkorgel met een voetpomp, dat overigens onderdak bood aan muizenfamilies. Ze bespeelde dit instrument aanvankelijk om haar broer Paddy te begeleiden, maar al snel daarna ook om haar eigen liedjes te componeren.

Kate: 'Ik leerde vioolspelen, maar vond dat niet leuk. Als een vorm van rebellie tegen de viool ging ik dan naar de piano om mijn frustratie af te reageren. (...) Ik sloot mezelf vaak op; ik was best een-

zaam als kind, dus beschouwde ik mijn piano als een vriend.'[8]

Paddy: 'Ik had iemand nodig die piano kon spelen als ik op mijn viool speelde. Mijn vader leerde haar de basisakkoorden en zo pakte ze het op. In haar tienerjaren, toen ze zich eenzaam en gefrustreerd voelde, was muziek een uitlaatklep.'[9]

Kate: 'Toen ik ongeveer elf was, begon ik echt liedjes te schrijven. Ik zat in mijn kamertje te schreeuwen en speelde op de piano.'[10]

Vanaf haar twaalfde begon Kate met haar vaders bandrecorder liedjes op te nemen. Een aantal daarvan werd later professioneel opgenomen, zoals 'Kashka From Baghdad', 'Oh To Be In Love' en 'Violin'. Toen Kate dertien was, schreef ze 'The Man With The Child In His Eyes' en ze nam dit lied toen ook op.

Deze opnames kwamen later op de markt via illegale cd's en elpees. Het publiek nam er voor het eerst kennis van in 1982, toen de lokale deejay John Dixon 22 opnames presenteerde op zijn radiostation KSTM in Phoenix (VS). Hij werkte bij EMI ten tijde van Kates eerste contract en verwierf deze tapes toen. Het is niet duidelijk of alle beschikbare bootlegs van de demo's afkomstig zijn van deze bron. De opnamekwaliteit is niet overal hetzelfde, wat kan wijzen op verschillende bronnen.

In 1986 werd zelfs een album voorbereid door het bedrijf Rainer Scheer Tonträger in het Duitse Hamburg, *The Early Years* genaamd. Hoe dit label de opnamen in handen had gekregen is niet bekend, maar kennelijk werd aangenomen dat ze het recht hadden om ze uit te brengen. Het bedrijf trof voorbereidingen om het album, voorzien van een simpele blauwe hoes, uit te geven. Het werd geperst en, met witte labels, verzonden naar het buitenland om te proberen daar distributiedeals te realiseren. Rond die tijd werd Kate geïnformeerd over deze voorgenomen release en omdat ze van mening was dat deze tracks niet geschikt waren voor publieke consumptie ondernam ze juridische stappen. En met resultaat. Het album werd niet uitgebracht en de al geperste exemplaren werden vernietigd. Overigens werd in 2004 via eBay nog wel een exemplaar verkocht, voor een bedrag van € 455,00.

Terug naar de schooljaren van Kate. Ze sloot hier een aantal vriendschappen, onder anderen met Lisa Bradley, met wie ze altijd bevriend bleef. Lisa was eind 1978 ook betrokken bij de oprichting van Kates

fanclub en verzorgde jarenlang de fanclubbladen en de nieuwsbrieven.

In de zomer van 1975 had Kate haar opleiding aan St. Joseph's voltooid. Samen met een paar vrienden ging ze een week naar Newcastle Polytechnic, waar ze een aantal colleges volgde. Mogelijk deed ze dat om inspiratie op te doen voor een vervolgopleiding. Later gaf ze toe dat ze misschien wel psycholoog of dierenarts had willen worden, maar eigenlijk was dat vooral om haar omgeving tevreden te stellen. Haar cijfers op St. Joseph's waren indrukwekkend, maar een gegeven was ook dat ze zich inmiddels compleet focuste op een toekomst in de muziek. Haar ouders kregen dit in de gaten en moedigden haar aan om haar muziek aan buitenstaanders te laten horen. De familie vroeg advies aan Ricky Hopper, een vriend van Jay die connecties had binnen de muziekbusiness. Ondanks het feit dat haar opnames nogal amateuristisch klonken, klopte hij er wel mee aan bij grote muziekuitgevers en platenmaatschappijen.

Kate: 'Hij kwam langs om naar me te luisteren. Ik zette twintig tot dertig van mijn nummers op een cassettebandje en dat nam hij mee naar platenmaatschappijen. Uiteraard kreeg ik daar geen enkele reactie op; je hoorde er niets van, alleen een klein meisje met een piano dat urenlang 'yaaaaa yaaaaa' schreeuwde ... [De nummers] waren niet zo goed. [...] Ik kon zuiver zingen, maar verder was er niets. Het was een vreselijk lawaai, het was echt iets verschrikkelijks. Mijn nummers waren morbide en negatief. Dat was ook de reactie van veel mensen: ze waren te heavy.'[11]

Ricky Hopper gaf niet op. Hij besloot de tapes aan David Gilmour te geven. Ondanks de matige kwaliteit van de opnames was Gilmour onder de indruk van Kates teksten en uitvoering – veel beter dan die leeftijdsgenoten doorgaans aanleverden. Hij besloot haar te helpen door een professioneler demo op te nemen, die aantrekkelijker zou zijn voor platenmaatschappijen. Kort daarvoor had hij een studio geïnstalleerd bij zijn huis in Royston en hij was actief op zoek naar talent. Een van zijn projecten was de band Unicorn en in de zomer van 1973 vroeg hij de bassist daarvan, Pat Martin, en drummer Pete Perrier om met Kate een demo op te nemen.

Pat Martin: 'Ze kwam binnen en keek zo'n beetje naar de vloer. Ze

zag er dromerig uit en had een afwezige blik in haar ogen. Ze wist niet hoe ze het moest aanpakken, maar David was echt goed: "Speel ze gewoon alsof je thuis bent," zei hij. "We luisteren er gewoon naar en als we iets bedenken, halen we het erbij." Ik herinner me dat ze met gekruiste benen achter die Wurlitzer elektrische piano zat; ze zag er heel ingetogen uit, zo'n schoolmeisje. Ze had nog nooit eerder op een elektrische piano gespeeld en was behoorlijk gefascineerd door de klank en het gevoel ervan. Ze vond het echt geweldig. Ik was meteen onder de indruk. Ik was vooraf bang dat ze niet zo goed zou zijn, en dat het een gênante bijeenkomst zou worden, maar dat werd het niet.'[12]

Samen met de band werd een handvol liedjes opgenomen, waarvan 'Humming' en 'Passing Through Air' jaren later officieel werden uitgebracht.

Omdat de door Gilmour opgenomen demo's ook geen indruk maakten op de professionals besloot hij een opname te laten maken in de AIR Studios, in het centrum van Londen. Deze nieuwe opname werd geproduceerd door Gilmours vriend Andrew Powell en geluidstechnicus Geoff Emerick. De band bestond uit Bruce Lynch (bas), Barry De Souza (drums), Paul Keogh (gitaar), Alan Parker (gitaar) en Alan Skidmore (saxofoon). Ze namen drie liedjes op: 'Berlin', dat later 'Saxophone Song' zou heten, een nieuwe versie van 'Humming' en 'The Man With The Child In His Eyes'.

Gilmour was zeer tevreden over de kwaliteit van de opnames en besloot actie te ondernemen toen EMI-manager Bob Mercer langskwam om het nieuwe album van Pink Floyd te beluisteren, *Wish You Were Here*. Bij die gelegenheid liet hij hem ook de opnames van Kate horen, en die maakten indruk.

Bob Mercer: 'We gingen naar een andere studio en luisterden ernaar. Hij had [drie] nummers, extreem goede demo's, strijkers, alles erop en eraan, en een van die nummers in het bijzonder raakte me echt: 'The Man With The Child In His Eyes'."[13]

Al snel kwam er een gesprek op gang met Kates ouders – ze was immers nog niet volwassen. Haar ouders verwachtten eigenlijk dat ze zou gaan studeren, maar Kate wilde vooral de muziek in. Haar broer Jay had ook al besloten om niet te gaan studeren (en dat ter-

wijl het eigenlijk de bedoeling was dat hij advocaat zou worden), en nu wilde Kate dat ook niet. Maar uiteindelijk moesten haar ouders toegeven dat de kans die EMI haar bood te goed was om te laten liggen.

Kate: 'Ze hadden het al lang zien aankomen. Het oorspronkelijke idee was om te kijken of we mijn liedjes aan een uitgever konden verkopen, niet dat ik zangeres of artiest zou worden of zoiets. We hadden tamelijk bescheiden doelen. Het ging dus geleidelijk, en ze hebben me altijd gesteund.'[14]

Passing Through Air

Geschreven door Kate Bush
Geproduceerd door Dave Gilmour

'Passing Through Air' was een van de nummers die in augustus 1973, een paar weken na Kates vijftiende verjaardag, werden opgenomen in de studio van David Gilmour. De jonge Kate Bush had thuis, achter de piano, eerder zelf al tientallen nummers opgenomen. Dit was de eerste keer dat ze optrad in een meer professionele omgeving.

Gilmour speelde gitaar op deze opname, Pat Martin op bas en Pete Perrier op drums – beiden waren lid van de band Unicorn, een andere beschermeling van Gilmour. Ze stemden er meteen mee in om opnames te maken met Bush, hoewel ze er geen betaling voor ontvingen. Kate speelde piano en zong haar nummer. Daarvoor had Kate nog nooit met andere muzikanten gespeeld of haar muziek voor anderen dan haar familie ten gehore gebracht.

De tekst van 'Passing Through Air' was vergelijkbaar met die van andere nummers die Kate destijds schreef. Hij handelt over een ongrijpbare figuur die dingen magisch en spannend maakt. De coupletten lijken een spirituele wandeling door een groene heide te maken – Kate schreef aangrijpende zinnen als '*you mix the stars with your arms*', rijmend op '*the doom of eternity balms*'.

De coupletten staan vol met dit soort zinnen. Dan volgt een refrein waarin Kate kennelijk beseft dat ze een popliedje moet gaan schrijven. '*Oh, don't you throw my love away / I need your loving, I need your lo-*

ving' is de remedie tegen de treurige liedjes die ze tot dan toe heeft gecomponeerd.

'Passing Through Air' werd in 1980 uitgebracht als B-kant van de single 'Army Dreamers'. Kate stuurde Pat Martin en Pete Perrier na deze release ongevraagd een royaltycheque.

Tientallen jaren later, kort na het overlijden van Ricky Hopper, belde ze Pat Martin. Het was de eerste keer in decennia dat de twee elkaar spraken.

Pat Martin: 'Ik denk dat ze mijn nummer van David [Gilmour] had gekregen. Tijdens ons gesprek vroeg ze wat ik deed. Ik vertelde haar dat ik in een bibliobus werkte, en ze zei: "Wat een fantastische baan." Ze zei dat ze had gehoord dat Ricky was overleden en wilde weten waar ze bloemen naartoe kon sturen.'[15]

Humming

Geschreven door Kate Bush
Geproduceerd door Dave Gilmour

Op 3 juli 1973 zat Kate in het publiek toen David Bowie voor het laatst optrad met zijn Ziggy Stardust Tour. Tegen het einde van zijn optreden nam Bowie het woord: 'Van alle shows van dit tournee zal deze show ons het langst bijblijven. Niet alleen omdat het de laatste show van deze tournee is, maar ook de laatste die we ooit zullen doen. Dank jullie wel.' Terwijl het publiek geschokt en ontsteld toekeek, speelde de band 'Rock 'n' Roll Suicide'. Kate barstte in tranen uit. Decennia later zei ze: 'Het leek wel alsof hij ook huilde.'

Kort daarna raakte Kate geïnspireerd om het nummer te schrijven dat aanvankelijk 'Davy' of 'Maybe' heette, maar uiteindelijk de titel 'Humming' kreeg. De vroegste, thuis opgenomen versie klinkt als Elton John die piano speelt terwijl Kate zingt over de sterachtige aanwezigheid van 'Davy' voordat ze de fantasierijke wens uitspreekt om een van de zangvogels in zijn tuin te mogen worden. Kort daarna werd 'Humming' opgenomen in de studio van David Gilmour, opnieuw begeleid door Gilmour, Martin en Perrier.

In 1975 voltooide Bush met producer Andrew Powell de opname in

de sessie die ook 'The Man With The Child In His Eyes' en 'Saxophone Song' voortbracht, in George Martins AIR Studios aan Oxford Street in Londen.

Een deel van deze opname was te beluisteren tijdens een radio-interview in het programma Personal Call, op 27 februari 1979, waarbij Kate aanwezig was in de studio. Ze schaamde zich toen het nummer werd gedraaid, maar maakte zich ervanaf met een flinke dosis zelfspot. 'Ik doe mijn oren dicht, oké?' zei ze voordat er een fragment van het lied werd afgespeeld. Nadat het nummer was uitgefaded, verklaarde Kate dat ze 'wachtte op de valse noot in het midden'.

In 2018 werd 'Humming' eindelijk uitgebracht als onderdeel van de *Remastered* boxset, op het album *The Other Side 2*. Sommigen vroegen zich af waarom ze had besloten deze zeer oude opname officieel uit te brengen, maar het onderwerp maakte duidelijk dat ze dit nummer wilde opnemen als eerbetoon aan haar oude held, die in januari 2016 overleed.

Op haar website schreef ze kort na zijn dood: 'David Bowie had alles. Hij was intelligent, fantasierijk, dapper, charismatisch, cool, sexy en echt inspirerend, zowel visueel als muzikaal. Hij creëerde verbluffend briljant werk, en ook nog zo ontzettend veel en het was zó goed. Er zijn geweldige mensen die geweldig werk maken, maar wie anders heeft zo'n indruk achtergelaten? Niemand zoals hij. Ik ben verbaasd over hoe het hele land in rouw is gedompeld en in shock is. Shock omdat iemand die al onsterfelijk was geworden, daadwerkelijk kon sterven. Hij was van ons. Wonderbaarlijk excentriek op een manier zoals alleen een Engelsman dat kan zijn. Welke reis zijn prachtige ziel ook maakt, ik hoop dat hij op de een of andere manier kan voelen hoezeer we hem allemaal missen.'